

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 19)

Sau khi đưa tay lên nhìn đồng hồ, gã có cặp mắt ốc nhồi lẩm bẫm:

-Mười lăm phút nữa anh giai không về là ta chuồn!

-Ông ấy hẹn hò kiểu gì thế? - Gã tóc xoăn hỏi giọng bực bội.

-Nói là đúng sáu rưỡi mà - Mắt ốc nhồi trả lời - Anh giai còn nhắc lại là không được đến chậm vì còn có một việc khác quan trọng hơn...

Tóc xoăn ngồi thẳng lên. Gã hướng về phía chiếc giường, cao giọng hỏi:

-Lúc đi, ông anh có dặn gì bà chị không?

Hóa ra trên giường còn có người thứ ba đang nằm trong màn. Đó là một phụ nữ. Sau câu hỏi ấy, có tiếng trả lời từ trong màn nói vọng ra:

-Chuyện của các anh, làm sao tôi biết được

Hai gã nhìn nhau thở dài ngán ngẩm. Chúng lại lặng lẽ rót bia. Sau khi mỗi tiếp một điếu thuốc lá, tên tóc xoăn đột nhiên nói giọng bực dọc:

-Mẹ, năm chỉ!... Sừng sỏ như mày mà cũng để cho con mụ Xuyên chặt đẹp như vậy sao?

-Chính xác ra là năm chỉ với năm chục tiền mặt - Mắt ốc nhồi thản nhiên chữa lại - Nhưng tao đã nói rồi, cái khoản tiền mặt chỉ đủ chi phí

“lót đường” thôi. Mà ngồi nhà mà được hai chỉ rươi, còn thắc mắc cái con mẹ gì nữa?

-Không phải thắc mắc. Nhưng nếu là tay tao, con mẹ ấy sẽ phải nôn ra cho tròn sáu “xê”!

Mắt ốc nhồi sừng cò lên:

-Sao mà không đi để bắt nó nôn ra? Mẹ kiếp, tưởng ngon ăn lắm đấy hả? Công an nó không xích cở trên đường đi là phúc tổ lắm rồi!

-Thì ai bảo mà phải mang xuống tận Hải Phòng? - Tóc xoăn vẫn chưa chịu - Sang mẹ nó bên Đông Anh, quãng cho mấy “lò mổ” có phải nhẹ nhàng hơn không? Vứt vào chỗ thằng Dân hay thằng Hợi “què”, có ít cũng được sáu chỉ!

Mắt ốc nhồi đã thực sự nổi cáu. Đôi mắt vốn tròn của gã càng trở nên tròn xoe hơn:

-Mày ngu lắm! Đây với Đông Anh thì mấy đoạn? Dem sang đó có khác nào dí mõ vào miệng mèo? Công an nó báo cho nhau, có mà chạy vãi cút ra quần tây cũng không thoát!...

Nói xong, gã uống một hơi dài cạn cốc rồi dằn mạnh chiếc cốc rỗng không xuống bàn:

-Thôi, cầm khẩu mẹ nó đi. Mà nói nghe rác tai lắm!

Tóc xoăn không nói gì. Gã vớ chai bia cuối cùng trên bàn, ghé răng cắn bật nắp rồi rót tiếp ra hai chiếc cốc rồi cầm lấy cốc của mình, ngửa cổ nốc một hơi dài. Đặt cốc xuống bàn, hấn hạ giọng:

-Còn “con” Cúp này? Lão Thiện chịu giá đó không?

Mắt ốc nhồi đưa ống tay áo quệt ngang mép, lắc đầu:

-Lão chưa có ý kiến gì, nhưng thế nào mà chả đòi bớt. Chỗ anh em chiến hữu cả, mình uống nước cả cạn sao được?

-Mày làm thế nào thì làm! - Tóc xoăn nói giọng không hài lòng – Kiền gì thì mỗi thằng cũng phải có tám “xê”..

-Cái gì? Tám “xê”? Một cây sáu? Mà đang mơ ngủ đây à?

-Hay là mày định mang biểu không? - Tóc xoắn hỏi giọng mỉa mai.

-Cùng lắm, mỗi thằng chỉ được sáu! - Mắt ốc nhồi nói- Tất nhiên là không kể một bữa nhậu đá ra bia! Chỉ có thể thôi.

Tóc xoắn văng ra một tràng những tiếng chửi rửa tục tằn để biểu lộ thái độ của mình. Gã lại vồ lấy cốc, uống một hơi cho đến cạn rồi bỗng đứng bật dậy:

-Đi thôi. Còn về chuyện giá của “con” Cúp, phải bàn lại đây!

-Đi đâu? - Mắt ốc nhồi hỏi – Có đợi thêm ít phút nữa đã!

-Thôi, đã hẹn với con mẹ Liễu rồi. Mày không nhớ sao?

-Ừ nhỉ!

Mắt ốc nhồi như chợt nhớ ra, gật đầu và cũng đứng lên. Ở bên ngoài, Thừa vội vã rời nơi ẩn nấp của mình. Nó băng qua khu vườn mọc toàn cỏ dại và trèo vội qua cổng...

21.

Hồng Nga vừa dắt xe đạp từ đường làng rẽ vào con đường nhỏ men theo mép ao để vào nhà Minh thì từ bên trong cánh cổng bỗng bật mở. Có hai người đang đẩy hai chiếc xe máy từ bên trong đi ra. Họ giáp mặt nhau ở khoảng giữa đoạn đường ấy. Đường men theo bờ ao nhỏ hẹp nên tất cả phải dừng lại. Sau thoáng quan sát, Hồng Nga nhỏ nhẹ lên tiếng trước:

-Chào hai anh! Xin lỗi, tôi muốn gặp chị Minh?

-Có việc gì? - Gã đi trước đang đẩy chiếc xe máy MZ to kèn càng hỏi cụt lủn.

-Anh có phải anh Thiện, chồng chị Minh không ạ? - Hồng Nga hỏi tiếp.

-Thì sao? - Vẫn cái giọng cụt lủn thô thiển như thế đáp lại.

-Chị Minh có nhà không anh?

Gã nọ không trả lời. Nhưng người đi sau đứng đang đẩy chiếc xe Cub thì nói:

-Có đấy. Chúng tôi cũng là khách thôi...

Nói xong, gã đẩy nhẹ tay lái, huých bánh trước của chiếc xe máy vào bắp chân của kẻ đứng đằng trước:

-Đi đi!

Hồng Nga xách hảnh chiếc xe đạp của cô lên, đứng nép hảnh sang một bên để nhường lối. Hai gã lần lượt đi sát qua cô. Ánh sáng từ những quán giải khát ở ngã ba gần đó chỉ đủ để cô nhận thấy người đẩy xe MZ có dáng to khỏe và cặp mắt thô lỗ trên khuôn mặt bặm trợn. Người đi sau dong dỏng cao có vẻ mặt tươi tắn hơn và có mái tóc xoăn. Một liên tưởng nào đó bỗng loé lên khiến cô đứng sững lại, bản thân suy nghĩ. Trong khi đó hai gã kia đã ra đến đường làng. Chúng ngồi lên xe. Trước khi nổ máy, gã có cặp mắt óc nhồi bỗng quay sang nói:

-Bình này. Tao thấy con bé kia hình như quen quen?...

-Quen cái con khi, biến thôi!

-Thật đấy! - Mắt óc nhồi vẫn bặm khoăn- Rõ ràng là tao đã từng gặp nó ở đâu rồi thì phải.

-Rồi mày cũng chết vì gái thôi con ạ!

Gã kia nói rồi khởi động máy. Hai chiếc xe nối nhau hướng ra ngoài phố. Đến lúc ấy, Hồng Nga mới tiếp tục đi sâu vào bên trong. Để chuẩn bị cho cuộc nói chuyện với Minh, chị ruột của Yên, cô đành phải tạm thời quên đi nỗi bặm khoăn vừa lóe lên bởi sự xuất hiện đột ngột của hai gã ấy.

Phải tới dăm phút sau khi Hồng Nga gọi cửa, Minh mới bước ra. Cô mở cửa cho Hồng Nga với vẻ mặt ngạc nhiên pha chút cảnh giác. Họ ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn nhỏ vẫn còn chất ngồn ngang những vỏ chai bia Tàu và cốc cùng với đầu mẩu thuốc lá... Hồng Nga tranh thủ quan sát diện mạo của Minh. Người phụ nữ này tuổi có lẽ chưa đến ba mươi nhưng dáng vẻ tiêu tụy và vẻ mặt đầy cam chịu. Chắc chắn là cô

ta đã trải qua một cuộc sống không mấy dễ chịu. Những đồ đạc nghèo nàn trong căn nhà vách trát đất này cũng đã nói lên điều đó...

-Anh chị mấy cháu rồi? - Hồng Nga mỉm cười vào chuyện.

-Ba đứa! - Minh nói và hỏi lại - Cô đến đây có việc gì?

Do đã có sự chuẩn bị từ trước, Hồng Nga vui vẻ đáp:

-Em là bạn của Yên. Qua bên nhà không thấy, cứ tưởng nó sang đây?

Minh nhíu mày nhìn thẳng vào người nói chuyện với mình:

-Yên ít sang bên này lắm...

Chị em ruột, lại ở cùng trong một làng mà ít qua lại thăm nhau? Có chuyện gì ở đây nhỉ? - Hồng Nga nghĩ thầm và buông một câu thăm dò:

-Yên nó hay kể về chị lắm! Nó nói: cái số chị vất vả!...

Câu nói ấy hình như đã khơi gợi trúng những tâm sự. Minh nhếch mép cười chua chát:

-Thì cái số của nó cũng có hơn gì tôi đâu? Cũng đầu tắt mặt tối quanh năm để kiếm miếng ăn mà nào có góc đầu lên được?

Nói đến đây, Minh thở dài rồi cúi đầu xuống:

-Anh nhà chị không có nhà ạ? - Hồng Nga hỏi trong khi quan sát nhanh trong nhà.

-Không. Chắc lão ấy lại đang lang thang ngoài phố, rượu chè cờ bạc suốt ngày.

Minh nói ra những điều đó bằng giọng dửng dưng- không cău giận, cũng không trách móc. Dường như người phụ nữ này đã mặc nhiên coi là số phận của mình. Một sự cam chịu bình thản - Hồng Nga thầm nhận xét. Cô làm như vô tình hỏi:

-À, lâu nay Yên nó còn hay đi với Hòa “tró” nữa không?

Minh trả lời bằng cái giọng bồng trở nên gay gắt như đang cãi nhau:

-Thằng chó ấy nó coi con Yến như đồ chơi. Ban nãy nó đến đây, tôi hỏi con Yến đâu sao lâu nay không thấy? Nó tròn mắt nhìn tôi rồi hỏi lại: con Yến nào hả chị? Có khôn nạn không cơ chứ! Thằng Sở Khanh!

Câu nói ấy khiến cho linh cảm ban nãy chợt sống dậy khiến Hồng Nga cảm thấy ngột thở. Cô vội cúi xuống để giấu nỗi xúc động của mình và hỏi tiếp:

-Ban nãy em cũng vừa gặp ngoài cổng. Hình như là Hòa “trố” đi cùng với một người khác nữa?

-Là thằng Bình “xoăn”, cùng một giuộc cả... Sao công an họ vẫn cứ để cho bọn lưu manh chúng nó nhởn nhơ mãi thế không biết?

Có tiếng khóc của một đứa trẻ từ trong màn vọng ra. Minh vội vã đứng lên, chạy lại bên giường để dỗ con. Đứa trẻ ấy vẫn đang còn bú mẹ. Nó vừa mút tóp tếp vừa càu nhàu như chó con. Hồng Nga vẫn ngồi im bên bàn nhưng đầu óc cô đang căng thẳng hết sức. Rõ ràng cô đã quá chú quan khi tìm đến địa chỉ này. Hai tên mà cô gặp ban nãy có nhân dạng trùng khớp với lời khai của các nhân chứng trong vụ cướp xe máy trước cổng Câu lạc bộ thanh niên. Liệu có phải là bọn chúng không? Có thể lắm. Bọn chúng có quan hệ với Yến, mà Yến thì lại là một trong những đối tượng có liên quan đến vụ án nghiêm trọng này. Về tên của chúng, bây giờ cô cũng đã biết rõ. Cần phải thông báo ngay cho Duy Thành những tin tức này...

Còn có một điều khác nữa cũng đang khiến Hồng Nga quan tâm: hai tên kia đến căn nhà này để gặp Thiện, gã anh rể của Yến. Chỉ qua lời kể của Minh cũng có thể hình dung tên Thiện này là một kẻ bất hảo. Nhưng điều quan trọng nhất là ở chỗ: liệu rằng Thiện có liên quan gì đến vụ án này hay không? Và còn có một tình huống xuất hiện: trong khi cô đang ngồi ở đây, tên Thiện có thể trở về bất cứ lúc nào bởi vì hắn đã hẹn với hai tên kia. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một trong những hang ổ nguy hiểm và cô cần phải cẩn thận hơn nữa. Nhưng cô chưa muốn đi ngay. Thông qua Minh, rất có thể cô sẽ còn thu được thêm những tin tức quan trọng khác...

Đứa bé vẫn khóc ngằn ngặt. Hình như mẹ nó không đủ sữa. Nằm trong giường một lát, Minh vén màn, bế con chui ra. Cô bồng nó trên tay, vừa đi đi lại lại trong nhà vừa khe khẽ cất tiếng hát ru. Những lời ru cất lên bằng giọng buồn thảm, hòa hợp một cách kỳ lạ với cái không khí buồn thảm trong căn nhà này nghe thật xót xa:

“À ơi...

Vẳng nghe chim vịt kêu chiều

Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau!”.

Một lát sau, đứa trẻ nín khóc và bắt đầu ngủ trên tay mẹ. Minh cũng ngừng ru. Cô quay sang Hồng Nga:

-Cô còn muốn hỏi thêm gì nữa không?

Câu hỏi ấy được nói ra bằng một giọng gần như thách thức khiến Hồng Nga phải ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Minh. Và đến giây phút này, cô mới kinh ngạc nhận thấy rằng hình như cô đã tính toán nhầm. Thì ra Minh không dễ dàng tin vào lời giới thiệu của cô ban đầu. Bằng một linh cảm kỳ lạ nào đó, cô đã đoán ra được Hồng Nga là ai? Và như vậy, cũng có thể thấy ngay rằng tất cả những câu nói của Minh từ nãy đến giờ là hoàn toàn có chủ ý.

Họ nhìn thẳng vào mắt nhau như thế một lúc lâu. Cuối cùng, Hồng Nga chủ động phá vỡ sự im lặng:

-Em muốn chị cho biết: anh Thiện đi đâu?

-Cô muốn hỏi những ngày trước hay là tối hôm nay? - Minh hỏi lại.

-Vâng... tối nay?

-Tôi không biết. Lão ấy không bao giờ nói chuyện với tôi. Lúc chiều ăn cơm xong, khoảng sáu giờ thì đi ngay.

-Còn những ngày vừa rồi? - Hồng Nga hỏi dựa theo cái ý vừa lóe lên trong câu nói của Minh.

Minh trả lời sau một lát im lặng:

-Hai tháng nay, lão bỏ nhà đi. Chỉ nói là đi kiếm tiền. Mới về từ tối hôm kia thôi...

Nói đến đây, cô bỗng hạ giọng xuống gần như thì thào:

-Có chuyện gì không cô? Lão ấy lại mới gây ra chuyện gì à?

Trong câu hỏi ấy chứa đựng những lo lắng hãi hùng bởi dự cái cảm về tai hoạ. Đồng thời, nó cũng xác nhận rằng Minh đã đoán được Hồng Nga là ai. Chính lúc đó, khi Hồng Nga còn chưa kịp trả lời thì có tiếng động ngoài sân. Rồi cửa ra vào bật mở và một giọng đàn ông khàn khàn nói từ bên ngoài:

-Nào, cả lũ dậy đi. Hôm nay tao chiêu đãi...

Người đang nói là một gã đàn ông có dáng tầm thước, lực lưỡng với cái làn nhựa nặng trĩu trong tay. Từ trong làn nô lên những chai bia và những gói giấy ngấm mỡ lem nhem toả ra mùi thơm của thức ăn chín. Nhìn thấy Hồng Nga, gã nhú mày ngạc nhiên rồi quay sang nhìn Minh ra ý hỏi. Minh gật đầu trả lời:

-Đây là bạn của cái Yên...

Câu trả lời ấy khiến Hồng Nga thở phào nhẹ nhõm. Cô thầm cảm ơn Minh đã gỡ cho mình một thế bí rồi vội đứng lên:

-Thôi, xin phép anh chị...

-Ừ, cô về nhé - Minh cũng vội vã nói - Nếu gặp nó, tôi sẽ nhắn lại.

Hồng Nga đi ra, trong lòng đầy những băn khoăn. Người phụ nữ bất hạnh này đã có một lối ứng xử dường như mâu thuẫn. Cô ta giấu không cho chồng biết Hồng Nga là ai nhưng chính điều đó có thể trở thành một mối nguy hiểm cho gã? Phải chăng do quá hiểu tính nết của chồng nên Minh không muốn tiếp tay cho gã gây ra những vụ việc rắc rối khác?...

Nhưng dù sao, cô vẫn phải cảm ơn người phụ nữ ấy...

(Còn tiếp)

Đức Dũng